

SZAKKÖRÖK, BARÁTI KÖRÖK

A Győr-Sopron megyei Vág honismereti szakköréről

Oly jó ezt ma kijelenteni: szakköröm tagjai már a mély vizeken úsznak. Sok munka, megannyi aggodás előzte meg, évek szívós munkája volt a bevezetés, de most igazi nagy előiskola van már a hátunk mögött. Erről szívesen írnék előbb röviden.

Régóta gyűjtünk mindent, ami alkalmas a múlt üzenetének közvetítésére. A nagy emlékhalmaz a tanácsi vezetők felelősségét is felkelti: méltó helyet kapunk a gyűjtemény számára, megszületik a Vág község helytörténeti gyűjteménye. A szakkörre alakult csoport otthonos munkahelyet talál az új helyiségben, és szívesen végzett feladatok sokaságát oldják meg a tárlók közelében.

A honismereti szakkör tagjai díjnyertes pályamunkáikkal bizonyítják tetteikességüket. Az 1978–80-as években megszokás nélkül ők nyerik el Győr-Sopron megye első – úttörő kategóriájú – díját. A szakköri foglalkozásokon serény munka folyik. Minden kényszer nélkül jönnek a tanulók a „múzeumba”, hogy most meg az 1981. évi pályamunkákon dolgozzanak. Az én szakkörvezetői tevékenységem már csak abból áll, hogy megszervezzem az anyagi feltételeket, vázoljam a munkatervi feladatokat, és így téli időben gondom van a fűtésre. A többi vállalták a tanulók.

Mit is végeznek most?

Az egyik csoport családja történetét, krónikáját írja. Ez a feladat a még élő nagyszülők kérdegetését, a szülők életének kutatását és saját életük naplójának folyamatos vezetését, képek csatolását követeli meg tőlük. Ők tehát egy vég nélküli staféta első futói és a krónikairás nagyrahatott ígéretei.

A másik csapat helytörténeti gyűjteményünk anyagának most már elodázhatatlan feldolgozását, leltározását vette kézbe. Egyúttal a múzeumi szolgáltatás nélkülözhetetlen eszközét, a katalóguscédulázást is elvégzik. Ezáltal beszédessé teszik a tárgyakat, s így alkalmassá válnak a nagyszámú látogató tájékoztatására, tanítására. Így tesszük élővé gyűjteményünk cégérévé kitűzött jelmondatunkat:

„A letűnt idő nem múlt el itt:

Beszél! – figyelj csak emlékeid.”

A fiúbrigád testhez álló munkát végez: új helyiséget teremt, tetőt von az utolsó paraszt-szekér, hintó, faborona, lovas eke és egyéb „számos” mezőgazdasági eszköz fölé. Így óvjuk meg az időjárás viszontagságaitól az egyéni gazdálkodás relikviáit

Pihenés nélkül dolgozunk?

Nem. Mi is gondoltunk egy kis lazításra. Tavasszal kirándulni megyünk a pályadíjnyert pénzünkön. Környékünk hegyén, a Ságon fogunk gyönyörködni szülőföldünk szépségében. Ott megnézzük a krátert, a múzeumot és Celldömölk várost. Egy kis kitérővel elzarándokolunk Ostfyasszonyfára, ahol az I. világháború legnagyobb Monarchia-beli hadifogolytemetője van. Itt indíttatást szeretnénk nyerni valami olyan cselekvő elhatározásra, amellyel a társadalmat készíthetnénk az ott nyugvók (5601 orosz, román, szerb, bosnyák stb. katoná) emlékének méltóbb ápolására. Ez az emlékhely ugyanis most teljesen elfeledve pusztul. Ebben a faluban módunk lesz tisztelegni Petőfi emléke előtt is, s még e napon megnézzük szomszédunknak, Pápócnak múltat idéző – és itt már felkarolt – emlékhelyeit.

Nagy Imre

Ládikaveretek Fenékpusztáról (N. Kiss József rajzai)